

STRMÝ PÁD

Copyright © 2019 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Taťána Štefánková, 2020

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0677-8 (pdf)

Bianca Iosivoni

STRMÝ PÁD

Pro všechny Hailee tam venku.

Budte statečné!

**Vždycky jsi v sobě měla sílu,
jen jsi ji musela objevit.**

Čaroděj ze země Oz

PLAYLIST

Tyler Glenn / Midnight

Charlotte Lawrence / You're the One That I Want

Sara Bareilles / Brave

Lady Gaga & Bradley Cooper / Shallow

Walking On Cars / Flying High Falling Low

Rita Ora / Your Song

Little Mix / Shout Out to My Ex

Taylor Swift / Gorgeous

Danger Silent / Crawling

BANNERS / Ghosts

Lord Huron feat. Phoebe Bridgers / The Night We Met

5 Seconds of Summer / Lost in Reality

Alexandra Burke / Hallelujah

Mumford & Sons / Below My Feet

Skylar Grey & X Ambassadors / Cannonball

Gavin DeGraw / I Don't Want to Be

Kodaline / Follow Your Fire

X Ambassadors / Kerosene Dreams

Birdy / Wings

Little Mix / Your Love

WILD / Here We Go

Kaleb Jones / So Good

Leona Lewis / Run

Sleeping At Last / Already Gone

HAILLE

Pátek, 6. září 2019

10:21 hod.

S rolovala jsem zbývající oblečení a ukládám ho do tašky vedle láhve na vodu. Pak jdu do koupelny pro zubní kartáček a pastu a zabalím je také.

Konec.

Nic v téhle malé místnosti nenaznačuje, že jsem tu kdy byla. Postel je ustlaná, závěsy vytažené. Dovnitř proudící sluneční záře roztančila ve vzduchu prachové částičky, hřejivé paprsky dopadají na rozviklaný dřevěný stůl pod oknem. Slibují, že dnešek bude dalším krásným zářijovým dnem. Ale ne pro mě, nezůstanu tady. Zůstala jsem v tomto městě příliš dlouho. Příliš dlouho s lidmi, pro mě zpočátku jen cizinci, ze kterých se pak ale stali přátelé. A víc než to. Mnohem víc.

Zvedám tašku z podlahy a беру z nočního stolku klíčky od auta. Poslední pohled do místnosti, která mi nadělila mnohem víc vzpomínek, než jsem kdy považovala za možné, a potom za sebou potichouнку přivřu dveře.

Nikdy jsem neměla v úmyslu tady zůstat. Najít přátele. Zamilovat se.

Zavírám oči a zhluboka se nadechnu. Víím, že dělám správnou věc, i když to tak v téhle chvíli necítím. Ale slíbila jsem Katie, že se po tomhle létě znovu setkáme. A já své sliby dodržuji.

Příliš velká část mého já odtud nechce odejít, nechce opustit tohle město s jeho obyvateli, kteří mi za tu krátkou dobu tolik přirostli k srdci. Ale je čas jít.

A tak dveře s tichým klapnutím zavírám.

A odcházím.

Kapitola 1

HAILEE

O 21 dní dříve

Pátek, 16. srpna 2019

20:09 hod.

N ikdy jsem neměla v úmyslu přijet právě sem. Nikdy jsem neměla v úmyslu stát v tento vlahý srpnový večer před hrobem a zírat na písmena na něm, dokud se mi před očima nezačnou rozplývat. Ani jsem si neuvědomovala, že jsem tak blízko, jenže když jsem zahlédla ukazatel na Fairwood ve Virginii, nemohla jsem jej prostě jen tak minout. Ne dnes.

A tak jsem tady a stojím na hřbitově, v pestře pruhované sukni po kotníky, blůzce bez ramínek a širokém slamáku. Stébla trávy mě lechtají v místech, která mi nezakrývají pásy římských sandálů. Vítr vanoucí větvemi stromů, které mě obklopují, zní jako tiché sténání, doprovázející každý můj nádech.

V zádech cítím teplo posledních paprsků slunečního svitu, nebe se zbarvuje do oranžově červené, ale já mám oči jen pro ten příliš nový hrob přede mnou.

Někdo dal do vázy čerstvé květiny. Jejich květy se lehce houpaají ve větru. Vedle nich stojí svíčka, zapálená zřejmě teprve nedávno, protože zatím vyhořela jen o kousek.

Pomalou si přidřepnu. Kámen je teplý, jako by do sebe vstřebal všechno teplo léta. Opatrně přejíždím prsty přes písmena a číslice.

JESPER HARRINGTON.

MILUJÍCÍ SYN A DOBRÝ KAMARÁD.

16. 08. 1998 – 27. 02. 2019

Zatímco čtu ta slova a nechávám je na sebe působit, doléhá ke mně v myšlenkách Jesperův smích. Jeho vtipné průpovídky. Jeho obširné vysvětlování. Nikdy jsme se nepotkali osobně, jen jsme si posílali textovky a hlasové zprávy. Přesto byl jedním z nejbližších přátel, které jsem kdy měla.

Musím se usmát při vzpomínce na to, jak jsme jeden druhému poprvé četli své rukopisy. Tolik jsem se ho bála kritizovat – přestože uměl vyprávět neuvěřitelné historky, jeho sloh byl prostě příšerný. A i když – nebo právě proto – jsem se svou kritikou tak váhala, o to nelítostněji sepsul můj text on. Na útěchu mi pak poslal fotku svého plyšového králíčka Bunnyho, který mu byl věrným společníkem už od prvních narozenin, a kterého by se nikdy nevzdal.

Jestlipak s ním teď Bunny leží tam dole? Hluboko pod zemí. Sám a opuštěný.

Ach ne, nesmím takhle přemýšlet. Tenhle hrob není nic jiného než kus půdy s kamenem na něm. Jesper tady není. Je teď na lepším místě. Na místě, kde se jednoho dne zase sejdem. Tomu pevně věřím.

Naposledy pohladím vyryté jméno a cítím, jak jeho teplo přechází do mě.

„Happy Birthday, Jesper.“

Když se zvednu, nečekaný náraz větru mi málem strhne klobouk s hlavy. V poslední chvíli ho zachytím a shrnu si z obličej dlouhé prameny vlasů. Nejspíš to byla jen náhoda, přesto se rozhodnu brát to jako znamení. Znamení, že bylo správné sem přijít, i když Fairwood nebyl na mém seznamu. Ale upřímně – když jsem před dvěma měsíci nasedla do své staré červené Hondy Civic a vyrazila na cestu, žádný opravdový plán jsem neměla.

A zrovna tak nemám žádný plán, co udělat teď. Na nevy-slovenou otázku mi odpoví tiché kručení žaludku. Měla bych někde sehnat něco k jídlu, než se setmí.

Nespočetně noci jsem už strávila v autě a nemám problém v tom pokračovat i tady. Ale jít spát hladová jsou muka. I to už jsem za posledních pár týdnů bohužel několikrát zažila a vůbec netoužím si tu zkušenost zopakovat.

Naposledy se ohlédnu k hrobu Jespera. Hrdlo se mi stáhne při myšlence, že už ho nikdy neuslyším, že už si nikdy nebudeme psát a povídat si. Přesto se ještě jednou usměji jeho směrem, než se otočím a vydám se zpátky po cestě ke kovové bráně, kterou jsem před necelou půlhodinou na Fairwoodský hřbitov přišla.

Na hřbitově jsem sice nikoho neviděla, ale tady na parkovišti před vchodem je vedle její červené hony zaparkovaný také starý pick-up, černý jeep, dvě motorčky i stříbrný dodge. Zajímavá skupinka.

S klíčky v ruce zamířím ke svému autu, otevřu ho a klesnu na sedadlo. Vítá mě vůně čipsů, limonády a deodorantu. Naštěstí je ještě teplo, můžu tedy stáhnout okénko, abych tu směsku nemusela dýchat, a nastartuji motor.

Bezcílně projíždím městem. Ale i na to už jsem si za poslední měsíce zvykla. Nějak jsem se dostala na Main Street, lemovanou malými obchůdky a hezkými kavárničkami v přízemích barevných domků. Útulné malé městečko. Když se na rohu několik metrů přede mnou vynoří bistro, s úlevou si oddechnu. *Jídlo!* Konečně. Už několik dní jsem nejedla nic teplého.

Jenže všechna parkovací místa za podnikem jsou bohužel obsazena. A tak projíždím další dvě kolmé uličky, ale ani tam nenajdu pro svůj vůz jediné volné místo. Slunce mezitím zapadlo, a i když je nebe ještě stále zbarvené do bledě růžové a uliční lampy osvětlují okolí, za chvíli všechno zahalí tma. Přistihnu se, jak se koušu do rtů – nerada cestuji sama ve tmě, měla bych si tedy pospíšet.

O dva bloky dál konečně nacházím místo k zaparkování, vypínám motor, sahám po peněženke a vyskakují z auta. Vzduch je ještě teplý, trochu dusný a na nočním nebi nade mnou se rozsvěcují první hvězdy. S nervózním tlukotem srdce se vydávám na cestu k tomu bistro a cestou se rozhoduji, že se odměním mléčným koktejlem.

Zvuk mých kroků se rozléhá liduprázdnou vedlejší uličkou. Je skoro strašidelné ticho. Rychle zahnu na další odbočce a už jsem na Main Street. Po celém těle se mi rozlévá úleva. Tady jsou lidé. Buď se v tenhle páteční večer vydali na cestu, nebo se právě vracejí z práce. Nejsm tu sama. Ale čím víc se blížím k bistro, tím jsou moje kroky pomalejší. Uvnitř nesedí nikdo. Zapnuté je jen venkovní osvětlení. A na vstupních dveřích je nalepený rukou psaný lístek. *Dnes z důvodu nemoci zavřeno.*

To snad není pravda. To jako vážně?

S povzdechem si držím reptající žaludek a rozhlížím se. Ta roztomilá kavárnička poblíž už má zavřeno. Restaurace vedle ní bude asi drahá – skrz sklo vidím noblesně oblečené číšníky pobíhat mezi bílými ubrusy. Nikde v okolí bufet, o supermarketu ani nemluvě. Tady nemají ani stánek s čokoládovými tyčinkami, i když těch mám v autě vlastně dost. Teď už můj žaludek protestuje hlasitě. Potřebuji se pořádně najíst. Už žádnou svačinu z chipsů a dipů.

Najednou spatřím osvětlenou tabuli. *Barney's Bar*.

Bez rozmýšlení vyrazím dřív, než si to stihnu rozmluvit. S trochou štěstí tam budou mít něco k jídlu

CHASE

„Na Jespera!“

Zvedám svoji láhev a přitukávám si s lidmi, o kterých jsem si myslel, že je po ukončení studia na střední škole už nikdy neuvídím. Většinu z nich neúmyslně, protože bez ohledu na to, jak často jsem byl ve městě, nás od té doby prostě nic nespojovalo. Ale každý z nás byl ve spojení s Jesperem. Je ironií, že nás v tenhle parný srpnový večer svedly dohromady právě jeho narozeniny. Ironií proto, že *on* se té oslavy nemůže zúčastnit.

„Hej, Chasi!“ volá z druhé strany stolu Alexa, známá spíš jako Lexi, a ukazuje na mě sklenicí v ruce. Její zlatohnědé lokny poskakují při každém pohybu sem a tam. Je to moje sestřenice, nejsme si ale ani trošku podobní. Hnědou pleť a drsný hlas má

po své matce, zatímco já jsem zdědil geny našich otců. Alespoň co se týče vzhledu: světle hnědé vlasy, zelenohnědé oči a dolíčky, údajní původci neodolatelného šarmu whittakerských mužů, jak mi někdo řekl.

Když se usměje Lexi, dolíčky se jí na tváři neobjeví, spíš to vypadá, že se tě chystá roztrhat na malé kousky. „Proč nepovíš týhle sebrance, jak jste se s Jesperem seznámili?“

Tiše supím.

„Tu starou historku?“ Clayton mávne nedbale rukou. V kožené bundě a na motorce – neřekli byste do něj, že ve škole to byl typický šprt s brýlemi a nejlepšími známkami v přírodních vědách. „Tu zná přeci každý.“

Lexi se podrážděně zamračí: „Přesto ji chci slyšet. Je skvělá!“

Zašklebím se: „To říkáš jen proto, že ti dělá dobře, když někdo trpí. I když se to stalo před deseti lety.“

Položí si rozhořčeně dlaň na hrud' a hraje překvapenou. Nevinný pohled srnky, dívčí šatičky – člověk by jí to divadýlko málem spolknul. Ale já znám svoji sestřenici lépe. Lexi ví moc dobře, co a koho chce. Ještě k tomu by vyhrála jakýkoli motoristický kvíz. O motorkách ví rozhodně víc než třeba Clayton. Dokonce snad i víc než každý chlap v tomhle baru. Po střední nastoupila do učení na automechaničku v *Tylerově servisu* a časem se vypracovala na jednu z nejlepších ve městě. Pokud bych někomu svěřil mého milovaného dodge avenger, tak jí. Přesto, že má dost nevymáchanou pusou. Přičemž právě *to* je jednoznačně naše rodinná vlastnost.

„Jdu si pro další drink,“ ukážu palcem na přečpaný bar někde za mnou. „Dá si ještě někdo?“

Ostatní u stolu jen vrtí hlavami. Už se totiž naplno ponořili do historky z našeho dětství, kterou dává k dobru právě Clayton. Zním ji moc dobře, takže o nic nepřijdu, když teď vstanu a na pár minut je opustím. Naštěstí si nikdo z nich nevšiml, že moje láhev piva je ještě napůl plná. I když mě těší, vidět zase ty lidi a zavzpomínat si s nimi, už teď si potřebuji dát pauzu. Od doby, kdy jsem před dvěma lety odešel studovat do Bostonu, jsem tady byl občas o víkendech a semestrálních prázdninách za rodinou nebo vypomocet ve firmě, tohle naše setkání po společné návštěvě hřbitova je pro mě ale novum. Nejen pro mě, pro nás všechny. A protože jsem ve Fairwoodu strávil skoro celé léto, pomalu se dostavuje určité vyčerpání.

Pracně se prodírám davem. Páteční večer ještě ani pořádně nezačal, přesto je v *Barneyho baru* totálně nabito. Je tu snad půl města. U stolu sedí a hrají poker stejní chlapi, co tu seděli, už když jsem se sem ještě jako školák tajně vplížil. Na druhém konci místnosti se rozjíždí rozlučka se svobodou. Šťastnou nevěstou je Sue Bowden. Nejlepší v posledním ročníku a stejně jako Lexi jedna z těch mnoha mladých, co se nezvládli dostat pryč z Fairwoodu.

„Chase Whittaker!“ zahřmí přes hudbu známý hlas a na rameno mi dopadne pevná ruka. „Tebe jsem tady už pěkně dlouho neviděl. Vyříd' ode mě pozdrav starému pánovi, jo?“

Jen přikývnu, nezůstanu ale stát, abych si s tím týpkem povídal. Pan Galloway už oslavil šedesátiny, ale pořád je ještě dost fit na to, aby pro mého otce popoháněl dělníky na stavbě. Je to prima chlap, ale když nejste dost rychlí, sedíte s ním u piva a najednou je pět ráno, protože vás svými historkami o všem

možném prostě udolal. Někdy je to dokonce příjemné, ale dnes to poslední, co potřebuji.

Protože u pultu je pořád ještě natřískáno, беру to oklikou ven. Jakmile se přes všechny ty lidi konečně dostanu k východu, rozrazím dveře a pořádně se nadechnu – jenže úleva se nedostaví. Je pořád ještě tak teplo, že mám pocit, jako bych se jen dovlekl z jedné sauny do druhé. Léto bylo doteď proklatě horké, každý tady by přivítal pár deštivých dní.

Vlevo vedle bistra a napůl za ním se rozprostírá mrňavé parkoviště plné aut. Proto jsme naše auta nechali rovnou před hřbitovem. Sešli jsme se tam, abychom navštívili Jesperův hrob, a došli pak několika vedlejšími uličkami až sem. Věděli jsme, že dneska už stejně nikdo z nás nebude řídit, protože jsme si na Jespera chtěli připít.

Slunce mezitím zapadlo a na nebi nade mnou září víc hvězd, než jsem zvyklý z Bostonu. Ve městě a hlavně z okna studentských kolejí v nepřetržitě osvětleném kampusu jich je vidět mnohem míň, než tady v Shenandoah Valley ve Virginii.

V tuhle dobu se dokonce ještě dají v dálce rozeznat Appalače i vrcholky Blue Ridge, které ze dvou stran obepínají naše údolí. Dřív mi tohle místo přišlo jako středobod světa, později jako tajný ráj, daleko od vnějšího světa. A teď? Teď nevím, co pro mě vlastně znamená. Už nejsem ten kluk, který tady vyrůstal. Který běhal ulicemi, prozkoumával na kole každý kout, bez ohledu na rizika skočil odvážně z útesu do řeky a každé léto se koupal v nedalekých jezerech. Nic už není jako dřív. Ani být nemůže. Ne, když chybí jeden z těch, kteří pro mě tohle všechno znamenali.

S povzdechem potřásám hlavou. Tohle fakt není správný den pro tak blbou náladu. Víím jistě, že by mi Jesper nakopal prdel, kdyby věděl, že tu kvůli němu postávám venku sám a truchlím. K tomu ještě zrovna v den jeho narozenin. Jenže Jesper tady není, takže mi to vlastně může být fuk. Můj nejlepší kamarád už tady není. Je jedno, kolik historek si o něm budeme vyprávět nebo kolikrát si na něj připijeme, zpátky ho to nepřivede. Někteří lidé nedostanou druhou šanci, žádné později nebo ráno. Jenom tady a teď.

Když se konečně vrátím dovnitř, připadá mi hudba hlasitější, hlasy hřmotnější a horko ještě dusivější. Přesto se posouvám kolem lidí s nadějí, že mě pan Galloway znovu neosloví.

Mířím k pultu a dávám Darlene znamení, že bych rád ještě jedno pivo. To ze zdejších pivovarů a tím pádem to samé, jako vždycky. Ale to sedí. Ve Fairwoodu jako by se zastavil čas, stejně jako se občas zastavují hodiny na zdejší kostelní věži. Dokonce i Darlene za výčepem vypadá úplně stejně jako tenkrát před pěti lety, když Joshe a mě z baru vyhodila poté, co jsme se sem tajně vplížili. Samozřejmě nezletilí. Tehdy jsem to byl já, kdo svého staršího brácha dostával každou chvíli do malérů. Jak se časem může všechno změnit...

Při čekání na objednávku putuji pohledem po místnosti. Hosté jsou ti samí, které znám už celý život. Tam vzadu sedí Dr. Bryan, zvěrolékař, který léčil už mého prvního křečka a před třemi lety musel uspat Jesperova ovčáka. Naproti němu sedí naše nová rodinná lékařka, přičemž *nová* znamená, že se sem přistěhovala už před téměř deseti lety. Tenhle titul jí zůstane, dokud se ve městě neusadí se svou ordinací jiný *nový* rodinný lékař. Ve Fairwoodu

jde všechno pěkně svou obvyklou cestou. Pro místní už se mezitím stal běžným i pohled na turisty, co si tu dělají zastávku na cestě podél Skyline Drive přes údolí Shenandoah. Přesto teď můj pohled přitáhne něco, co do běžného obrazu tak nějak nepatří. Nebo spíš *někdo*.

Krok za krokem se posouvá podél ostatních hostů a stále se ohlíží. Když se naše oči setkají, po těle se mi okamžitě rozlije horko. Moje první myšlenka: její oči se nehodí k jejím křiklavým náušnicím a pestrému vzhledu rajky. Jsou tmavé a plné tajemství. Nemohu jinak a pohled opětuji. I ona se zastaví uprostřed pohybu. Pootevře rty, ale ne k úsměvu, vypadá spíš stejně zaskočená jako já.

Pro moji tak prudkou reakci přitom neexistuje absolutně žádný logický důvod. Není můj typ. Mám radši milé dívky, spíš nenápadné, zato ale nekomplikované, rozverné a vtipné. Do toho šuplíku tahle neznámá zřejmě nepatří. Je jako čerstvý vánek v dusnu téhle přeplněné místnosti, jako nový neznámý bod v moři důvěrně známého. V blůze bez ramínek a široké sukni v barvách duhy nevypadá ani jako typická turistka, ani jako zdejší. Rozhodně není odsud. Znímá přeci skoro každého v tomhle městě.

Po několika vteřinách sklopí oči, ale já je od ní nemůžu odtrhnout. Další věc, která nedává absolutně žádný smysl. Sešli jsme se tu, abychom oslavili Jesperovy narozeniny, i když už tu není. Za takových okolností je tajemná cizinka to poslední, na co bych měl myslet. Už vůbec ne, když si ta cizinka přímo říká o problém, jak se pátravě rozhlíží a přitom ignoruje, že přitahuje nejen moji pozornost, ale i některých dalších mužů v místnosti.

Teď se zase podívala na mě a ten pohled mnou přímo projel, až se začínám chvět. Můj pulz šílí. Kdo je, sakra, tahle dívka?

„Tvoje pivo,“ zazní najednou přímo vedle mě hlas Darlene, až sebou cuknu. Úplně jsem zapomněl, že jsem si nějaké objednal. Roztržitě vytahuji nějaké drobné z kapsy u kalhot, pokládám je na pult a ohlížím se po neznámé. Už jen zahlédnu, jak se baví s nějakým chlapem, který mi připadá povědomý, a v následujícím okamžiku zmizí v davu. Stejně rychle, jako se ve mně předtím rozlilo horko, mě celého zahltí zklamání. Kloužu pohledem přes stoly, dokonce i dozadu k taneční ploše, ale ať už je ta mladá žena kdokoli, nemůžu ji nikde objevit.

Naposledy se po ní rozhlížím, ale opravdu zmizela, a tak se musím chtě nechtě vrátit za ostatními ke stolu. Ne, že bych tu pestře namíchanou partu neměl rád. Tihle lidé mi připomínají dobu, ke které se v myšlenkách moc často nevracím. Ale hlavně si díky jejich vyprávění o Jesperovi začínám jasně uvědomovat, že jsem tu pro něj ke konci nebyl. Jeho takzvaný nejlepší kamarád od dětství. Poté, co jsem město před dvěma roky opustil a šel na vysokou školu v Bostonu, jsem si přísahal, že s Jesperem zůstaneme v kontaktu. Že budu o prázdninách jezdit domů a budeme spolu podnikat spoustu věcí. Že mě může navštěvovat v kampusu, až mu bude lépe. Jenže jemu už nikdy lépe nebylo a naše telefonování, textovky a e-maily byly čím dál vzácnější. Až jsem se mu nakonec neozval vůbec.

A teď je mrtvý.

Ne – dnes večer potřebuji něco silnějšího než pivo. Zase se otočím k Darlene, ale ta je zaneprázdněná. Po mé levé straně najednou zaznamenám pohyb. Samo o sobě nic neobvyklého. Bar

je plný lidí a nikdo se jen tak nevzdá své stoličky, takže ostatní se musí nějak vmáčknout. Jenže pak ucítím neznámou vůni. Mezi pachy lidí, potu, sladkých parfémů, nachos a různých nápojů je tu najednou něco hřejivého. Květinového.

„Tak tady jsi!“

Hlas je tak jasný a jemný – a mně naprosto neznámý. Otočím hlavu a... a hledím přímo do tváře cizinky. *Tě* cizinky. Tmavé oči nedefinovatelné barvy pod tmavým obočím. Možná se pletu, ale mám dojem, že se v nich zračí lehká panika, i když se na mě usmívá. Má vysoké čelo, malou pihu na tváři a rty tak plné, že musí každého chlapa na zeměkouli přivést na nesprávné myšlenky. A některé ženské taky. Barvu vlasů, které jí padají až na nahá ramena, odhaduji mezi blond a světle hnědou se světlými prameny. Ale nejnápadnější jsou její dlouhé náušnice s křiklavě zbarveným peřím, které následují každý její pohyb.

Prohlíží si mě s výrazem, jako bych byl odpovědí na všechny její modlitby – a já o ní přitom pořád ještě nic nevím. Víím jen, že teď mě k sobě při pohledu z naprosté blízkosti připoutává ještě víc než předtím. Nebesa...

„Tady jsem...“ odpovím na její zvláštní pozdrav a v hlase mi rezonuje tázací podtón.

Nevypadne z role ani na vteřinu. Ale zachvěje se, když se za jejími zády hlasitě ozve ten samý chlap, se kterým jsem ji předtím zahlédl, a hlesne: „Prosím, hraj to se mnou.“

Tak tiše, že nevím, jestli jsem ta slova slyšel nebo je vyčetl z jejích rtů. Ale zaryla mi přitom prsty do paže tak pevně, že tam po jejích bíle nalakovaných pŕlměsíčkových nehtech určitě zůstanou stopy. Přesto, že se dál usmívá, jsem si už jistý, že jsem

se zprvu nemýlil – v v očích jí vzplanula panika, o to silněji, když si k nám její zřejmě nechtěný ctitel začal razit cestu davem a namířil si to přímo k baru.

Víc vědět nepotřebuji.

Bez nejmenšího zaváhání se k ní skloním blíž a nasadím šarmantní úsměv. „Prima, žes to nakonec stihla.“

Její ramena se trošku uvolnila, ale napětí je na ní stále znát. Rychle se podívám za sebe, jenže ta spousta lidí mi překáží ve výhledu. Najednou všechno přehlušily hlasité tóny hudby. Zároveň mi stiskla paži ještě silněji a zvolala: „To je moje oblíbená píseň. Zatančíme si!“ A než jsem se nadál – nebo mohl vůbec nějak zareagovat – táhne mě s sebou. Vzdalujeme se od vstupního prostoru, vplouváme do davu a nakonec se vynoříme až na druhém konci taneční plochy. Podle ječivého vrískotu až příliš blízko rozlučky se svobodou.

Pivo jsem nechal na baru, a tak pokládám obě ruce kolem neznámé, která sem doslova vtrhla jako větrná smršť. I do mého života.

Není právě vysoká, dosáhne mi tak akorát pod bradu. Perfektní výška k tanci nebo polibku. Ani takhle zblízka nedokážu určit barvu jejích očí a v duchu proklínám to pitomé osvětlení místnosti. Z nějakého důvodu je pro mě důležité tu barvu zjistit. Přitom ani neznám její jméno, nemluvě o tom, že ani nevím, kdo vlastně je a odkud se tu najednou vzala. Nebo proč se mi vrhla do náruče. Ne že bych si chtěl stěžovat. Zatímco se pohybujeme v rytmu písně, ohlíží se zpátky, jako by se na taneční ploše měl každou chvíli objevit ten chlap. Nevědomky si ji trochu přitáhnou a otočím nás tak, abych byl mezi ní a barem. Při tom pohybu

konečně otočí hlavu a podívá se přímo na mě. Skloním se k jejímu uchu, aby mi v hluku hudby rozuměla.

„Znáš toho týpka?“

Prudce se nadechne. Přitom se její prsa nevyhnutelně dotknou mé hrudi a vyšlou mi pod kůži horký pocit mravenčení.

„Já...“ začne, je ale přerušena hlučnými hlasy a náhlou pranicí přímo u baru. Koutkem oka zaznamenám, jak Darlene dává pokyn svojí ochrance, aby se problému ujala.

Neznámou to ale, zdá se, neuklidnilo. Možná si toho jen nevšimla. Její zorničky se rozšířily. Automaticky se od ní odtáhnou, abych se mohl rozhlédnout, ale dál ji pevně držím za ruku. Tmavá dřevěná břevna oddělují taneční plochu od malinkých výklenků a místnůstek s gauči a billiardovými stoly. A přesně tam ji vedu. Kličkujeme mezi tančícími páry, kolem budoucí nevěsty, která si mezitím nasadila růžový závoj a právě se hlasitě dožaduje dalšího stříku, vyhýbáme se číšníkovi bojujícímu s plně naloženým tácem. V klidném koutu za taneční plochou se dívka opřela o stěnu. Stavím se před ni jako ochranný štít, jednou rukou se opírám nad její hlavou. Pohledem zpátky zjišťuji, že *problém* zřejmě zůstal, kde byl. A tak se opět zaměřuji na mladou ženu před sebou. Bude asi tak v mém věku, dvacet dva, možná mladší. Určitě ne starší. Zavřela oči a zhluboka se nadechla.

„Dobrý?“ ptám se jí o trochu tišeji, protože tady vzadu už hudba není tak hlasitá. Zleva tvoří clonu dřevěné lavice a zřepedu ji chráním já před pohledy všech v místnosti. Otevřela oči, přikývla a polkla.

„Já... vlastně jsem se sem přišla jen najíst. Ale pak mě oslovil ten slizoun a nechtěl mě pustit. Ne pro něj nebyla odpověď.“

Rozhlížím se – momentálně už žádné nebezpečí nehrozí. Mezitím se zřejmě se Darlene a její lidi o toho chlapa postarali. A snad ho vyvedli ven.

„Myslím, že je pryč,“ zašeptala poté, co můj pohled následovala, a opřela se znovu o stěnu.

„Vypadá to tak.“ Prohlížím si ji. Tentokrát důkladněji. Co ji vlastně přivedlo do Fairwoodu? A ani její oblečení, chování, přízvuk, ani celý její styl nenaznačují, odkud asi přišla. Severní nebo jižní státy? Východní nebo západní pobřeží? Velkoměsto, nebo nějaká malá díra? Nemám ani tušení. „Jen tak ze zvědavosti: proč si myslíš, že nejsem takový, jako ten týpek od baru?“ naléhám, abych ji trochu otestoval.

„To nevím.“ Dívá se mi přímo do očí a navlhčí si rty. Zachytím ten nepatrný pohyb a teplota v baru najednou stoupne o několik stupňů. „A jsi?“

Zpropadeně, ne. Byť jsem si právě uvědomil, že jsem měl pravdu – s touhle pusou dokáže v člověku vzbudit lecjaké představy...

Ani jeden z nás už nic neříká. Můj pulz pádí o závod a uvědomím si, že stojím až příliš blízko. Ale místo abych se odtáhnul, bezděky se k ní nakláním ještě o pár centimetrů blíž.

Její tváře znachověly. *Huh.* S tím jsem nepočítal. Až doteď na mě působila sebevědomě. Konečně – oslovit někoho cizího v takové situaci chce pořádný kus odvahy. Vždyť nemohla vědět, jestli nejsem stejný chlívák jako ten, co ji otravoval. Jenže najednou působí nerozhodně, kouše se do plných rtů a dívá se stranou. Ruce přitiskla vedle těla na zeď.

Zatraceně. Stojím tady před ženou, o které nic nevím, neznám ani její jméno, a přitom nemohu myslet na nic jiného než na líbání s ní.

Kecy. Co si to tady namlouvám? Vždyť to byla moje první myšlenka od chvíle, kdy jsem ji uviděl zblízka. A když se na mě teď zase dívá, mohu v jejích očích číst stejný zmatek, který právě bouří ve mně.

Nevěřím na lásku na první pohled. Určitě ne. Ale přitažlivost na první pohled? Ó ano.

Chci se jí konečně zeptat na jméno. Ale jen otevřu pusu, předejde mě.

„Už musím jít,“ zvolá najednou a vyvine se z mých paží. „Děkuji za pomoc.“

Zmizí v davu stejně rychle, jako se tu objevila, a nechává mě samotného a zmateného ve výklenku na kraji taneční plochy.

Kapitola 2

HAILEE

Hluboce se nadechnu. Teplý letní vzduch mi zaplnil plíce, ale k utišení tlukotu v hrudi to moc nepřispělo. Ani jasné sluneční světlo, které mě ráno v autě probudilo ze spánku, není schopno ohřát moje ledové prsty.

Přesto, že jsem na cestách už přes dva měsíce, je pro mě stále ještě výzvou zajít do kavárny, sednout si úplně sama ke stolku a objednat si kávu. Směšné, vím. Mezitím se to ale trochu zlepšilo. Ve chvíli, kdy vybalím zápisník nebo laptop a ponořím se do svého vlastního světa, nemám už pocit, že na mě všichni neustále zírají.

Jenže tentokrát na mě *opravdu* všichni zírají, když následujícího dopoledne vstoupím do té roztomilé kavárničky s názvem *Lizzy's Cakes*.

To je ta nevýhoda, když zavítáte do maloměsta. Tady jste okamžitě identifikováni jako cizinec.

Klimatizace pracuje na nejvyšší obrátce a ochlazuje mé rozpálené tváře. V pozadí zní jakýsi popový song a místností šumí tiché rozhovory. Rychle ji přelétnu pohledem, najdu první nejbližší volný stůl a rovnou k němu zamířím. Normálně si místo cíleně vybírám. U okna nebo v rohu zády ke stěně, abych viděla na celou místnost. Je málo věcí, které nesnáším víc, než lidi, co

se k člověku připlíží zezadu nebo mi jako náhodou nahlízejí přes rameno, protože jsou zvědaví, co píšu. *Brr!* Ale teď chci jen honem uniknout pozornosti všech tady.

Vzduch prolíná vůně koláčů a pražených kávových zrněk. Dvě stěny z pálených cihel spolu s tmavými stoly a útulnými sedačkami s barevnými polštáři propůjčují místu skoro domácí atmosféru, stejně jako několik štosů novin a časopisů i vázy na stolech. Nad rohovým pultem plným všemožných dobrot visí obrovská černá tabule. Rozmáchlé písmo popisuje všechny druhy kávy a čaje, které tu nabízejí vedle spousty domácích limonád a jiných osvěžujících nápojů.

I když už jsem se posadila na jednu z malých lavic až v rohu, stále ještě na sobě cítím pohledy přítomných. Naštěstí se objevila mladá žena v mém věku, s malým notýskem a tužkou v ruce. Je oblečená do bílé blůzky ke krku a černé sukně, přes kterou si uvázala tmavě zelenou zástěru. Její světlá pleť ladí s plavým účesem à la Pixie-Cut, který ale jejímu vzhledu nedodává nic klackovitého, spíš zdůrazňuje lícní kosti a propůjčuje jí tak trochu vzhled víly. Zpoza skel brýlí se na mě dívají hezké modré oči.

„Vítám tě v *Lizzy's Cakes!*“ pozdraví mě s přátelským úsměvem. „Čím mohu posloužit?“

Ach.

„Ehm...“ Na krátký okamžik mě zaskočila, ale přeci jen se hned vzchopím a úsměv opětuji. „Jedno velké latté macchiato a sklenici vody, prosím.“ Slova se mi vyslovují lehko, bez dlouhého přemýšlení. V téhle situaci jsem se za poslední dobu ocitla už dost často.

Servírka přikývne. „Hned to bude.“

Chvíli se za ní dívám a pak pomalu vydechnu dlouho zadržovaný vzduch. OK. Bylo to lehčí, než jsem čekala. Vyndám z tašky laptop a pero a položím je opatrně na stůl. Teprve teď se odvážím pozvednout zrak.

Lidé už na mě nezírají. Ten starší pán u pultu se vrátil ke svým novinám, obě ženy u vedlejšího stolu jsou pohrouženy do rozhovoru a rodina s batoletem na druhém konci kavárny už na mě nejspíš také zapomněla. Jsou až příliš zaměstnáni lákáním malého na dobrotu na stole před nimi. Konečně mi úlevou klesnou ramena a cítím, jak směrem od zátylku dolů postupně opadá napětí celého těla.

Ještě než laptop stačím otevřít, vrátila se servírka s mojí objednávkou a postavila obojí přede mě na stůl. „Nedáš si ještě něco? Máme právě v nabídce cupcakes a domácí koláče.“

Tužkou ukazuje za sebe k chladicímu pultu a ztiší hlas. „Ale nezkoušej apple pie. Ten chutná až na podzim, když už jsou jablka sladší.“

Ach.

„Ehm... ok. Třebas později. Tedy... já dorty vůbec... děkuji...“ rychle si přečtu jméno na její jmenovce, přišpendlené na bílé blůzce: „Charlotte.“

„Jasně.“ Usměje se, jde k těm dvěma ženám u vedlejšího stolu a povídá si s nimi, jako by se znaly od pradávna.

Sypu si do kávy nekonečné spousty cukru, pořádně ji zamíchám a teprve potom si opatrně dám malý doušek.

No tedy! Ta má sílu. Po druhé sklenici už bych tu poskakovala jako gumík. Jenže na to, co jsem si naplánovala, potřebuji každou trošku energie.

Ještě jednou se pokradmu rozhlížím po kavárně. Za pultem stojí barista soustředěný na přípravu kávy. Bručení stroje se rozléhá místností. Působí na mě stejně konejšivě jako tichá hudba a hlasy ostatních hostů. I na to jsem si v posledních týdnech musela nejdřív zvyknout, ale teď už se mi i při téhle hlukové kulise daří číst poslední stránky v zápisníku a zapomenout na okolní svět.

Emiko se právě chtěla vyplížit z jeskyně, ale musela se nejdřív vypořádat s růžovočerveným monstrem, které jí chtělo v útěku zabránit. Nakonec se jí podařilo tu věc s bodlinatou srstí zahnat pomocí magického světla, které nosí na krku v malé skleněné fióle. Byl to dárek od babičky, který Emiko umožňuje ty nejneuvěřitelnější věci: už nikdy nepotřebovala světlo v noci, mohla číst ve tmě, protože magické světlo různě zbarvuje slova, a díky světlu také objevila tajemné dveře a vchody ve svém novém domově. Jenže pak její malý bratr Aki v jednom z těch vchodů zmizel a Emiko se jej vydala hledat. Monstru se málem podařilo světlo ukrást, a to by pak bylo všechno nadarmo.

Už dávno jsem si v duchu pohrávala s příběhem o Emiko, jejím magickém světle a dobrodružstvích, která by s ním prožívala. Ale až díky Jesperovi jsem si po několika nezdařilých pokusech dodala odvahy a skutečně dostala na papír slova, která mi doposud dokola bzučela v hlavě. Svým typickým šarmantním způsobem mi naznačil, že nemám na sentimentálně-romantickou knihu pro mládež, ale že myšlenka magické cesty Emiko by se perfektně hodila jako povídka pro děti. No a měl pravdu. Opět. Od chvíle, kdy jsem na začátku semestrálních prázdnin sbalila tašku a nasedla do své staré hony, mě Emiko a její příběh doprovázejí. První větu jsem napsala v maličkém bistru někde na hranicích mezi Kalifornií

a Arizonou a první kapitolu jsem dopsala ve stodole v Kansasu, kde jsem směla přenocovat za trochu práce na poli. A celý začátek jsem znovu přepsala v knihovně v New York City. Mezitím už má můj rukopis osm kapitol. Emiko ubránila magické světlo před neonově zelenými skřety, růžovými a růžovočervenými monstry a jasně žlutými duchy. Teď už jen musí najít Akiho a spolu s ním cestu zpátky domů. Její cesta už je skoro u konce. Stejně jako ta moje. Ukončíme to spolu.

Jsem tak zabraná do textu, že až do chvíle, kdy jsem na rty přiložila prázdnou sklenici, jsem ani nepostřehla, že kávu už mám dopitou. I voda už je způli vypitá. A tak po kdovíjak dlouhé době konečně zvednu hlavu. Obě ženy od vedlejšího stolu už zmizely. Také rodinka už je pryč. Jen ten starý pán stále ještě sedí u pultu a čte noviny. Zato ale přišlo několik nových hostů a je tu znatelně plněji – a hlučněji. Obrovské hodiny na protilehlé straně mi prozradí, proč – je skoro dvanáct hodin. Není divu, že přichází tolik hostů. Patrně tu mimo kávy, koláčů a snídaně podávají i obědy. Zaklapnu laptop, poprvé po několika hodinách odložím tužku a narovnáám ztuhlé prsty. Když zakroužím rameny, zabolí mě i v zátylku. Přesto se musím usmát. Není nad to, zahloubat se do příběhu natolik, že zapomenete na všechno ostatní. Na čas. Jídlo. Pití. Spánek. Nutkavou potřebu navštívit toaletu. Vlastně – na *to* jsem zapomněla určitě.

Právě se chystám vstát, když tu spatřím mladého muže, který obsadil stůl o kousek dál. Pomalu klesám zpátky na lavici a několikrát zamžourám, jen pro případ, že bych si ten obraz namlouvala. Jistě, včera v tom baru bylo šero a nemohla jsem rozeznat mnoho detailů. Přesto mi jeho postava, široká ramena, opálené

paže a krátké hnědé vlasy připadají až hrozivě důvěrné. Možná proto, že se ke mně dostal tak blízko, jako už dlouho nikdo.

Má před sebou stát kávu, prázdnou sklenici a něco si zapisuje na... ubrousky? Ne, vždyť on maluje. Tedy alespoň jeho tužka se strašně rychle pohybuje a na tu dálku dokonce rozpoznávám malé kresbičky.

Najednou pocítím silné bušení v hrudi. Včera jsem zmizela tak rychle, že jsem o něm ani nestačila nic zjistit. Ale po náročné cestě sem, nedostatku spánku, návštěvě hřbitova a k tomu ještě ten divný chlápek v baru, co mi nechtěl dát pokoj... Není divu, že jsem reagovala zkratově a toho týpka tam prostě nechala stát. Tak jo – mám-li být upřímná, zkratovou reakcí bylo už to, že jsem ho oslovila, ale v tu chvíli jsem si prostě neuměla pomoci jinak. Byla to spontánní akce kamikadze, protože jsem chtěla pryč od toho dotěrného chlapa a ten mladík byl jediný, kdo si mě všiml.

Za jiných okolností bych to nikdy neudělala. Vždyť hraje úplně jinou ligu než já. Kdybychom se potkali doma v Minnesotě nebo na koleji v San Diegu, neoslovila bych ho. Ne v tomhle životě. A není to v tom, že jsem si ho včera všimla, hned jak jsem vstoupila do baru. S hnědými vlasy, o trochu tmavšími než ty moje, třídním strništěm, plným obočím a s tím svým úsměvem je nepochybně atraktivní. Právě ještě těsně na hranici, kdy už by byl *až moc* atraktivní a tím pádem působil nepřístupně a arogantně. Včera byl jeho úsměv upřímný. A ten jeho hluboký hlas...

Rychle do sebe hodím zbytek vody, ale ani to nezažene sucho v hrdle a nečekané lechtání v žaludku.

Tolik jsem si toho pro tenhle výlet předsevzala, počítala se vším možným, ale určitě ne s tím, že potkám někoho, kdo na mě

tak zapůsobí. Už vůbec ne v malinkatém maloměstě uprostřed ničeho. Normálně bych někoho, jako je on, neoslovila, ale protože jsem to vlastně udělala už včera večer, je situace jiná. Mimoto jsem si pro tohle léto předsevzala, že budu dělat věci, ke kterým se mě Katie, moje dvojče, snažila vždy přimět. Ke všemu, k čemu jsem nikdy nenašla odvalu, co teď ale dotáhnou do konce. Katie se zblázní, až jí budu vyprávět o včerejším večeru. A o dnešku. Tedy – pokud najdu dost odvalu.

Ale co když si mě ten mladík už vůbec nepamatuje, protože jsem pro něj byla pouhým bizarním narušením jinak pěkného večera? Nejspíš bych se mu za to měla omluvit.

Ovšem je také možné, že přišel sem do kavárny a sedí sám u stolu právě proto, aby měl svůj klid a nikdo ho neotravoval. Vlastně stejně jako já.

Nervózně se koušu do spodního rtu. Možná bych to měla nechat být. Mluvila jsem s ním už včera večer. To musím být odvážná a přeskakovat svůj stín každý den?

Samozřejmě, že musíš, šeptá v mé hlavě hlas, až příliš připomínající ten můj o tři minuty starší sestry. No, tak to je fantastické – Katie je v mé hlavě, přestože je tak daleko.

Skoro ve stejném okamžiku připlachtí k zemi jeden z jeho ubrousků a poskytne mi tak perfektní důvod.

Už žádné výmluvy.

Zhluboka se nadechnu. *Zvládnou to. Zvládnou to!* Zvednu se a vykročím radši hned, abych si to nestihla rozmyslet. Hloubání nad věcmi mi bere i tu trochu odvalu a spontánnosti, to už jsem se o sobě za poslední léto naučila. Nesmím o ničem dlouho přemýšlet a věci prostě rovnou dotáhnout do konce.

S každým krokem, kterým se k němu blížím, mi srdce tlouče rychleji. Ne proto, že bych příliš vzpomínala na jeho pohled a doteky. Nebo že by třebaš mohl být láskou mého života a ten okamžik bych si proto chtěla navždy zapsat do paměti. Po pravdě pramení moje nervozita z toho, že prostě nenávidím bavit se s cizími lidmi. A ještě víc se mi hnusí oslovovat je sama, ať už jde o krátký ‚popeč‘ na autobusové zastávce nebo to, že se někoho musím zeptat na cestu. Za poslední dva měsíce jsem se v tom ale, myslím, zlepšila. Alespoň už v půli cesty nedělám čelem vzad, jakmile se probudí můj únikový reflex, ale že by mě to přímo bavilo...

Odvahu, Hailee. Odvahu.

V myšlenkách si ta slova opakuji stále dokola. Nevím, čeho přesně se tak bojím. No dobře – to je lež. Umím si totiž představit nespočetně scénářů, jak by tahle situace mohla skončit – a žádný z nich mě příliš neuklidňuje. Mohla bych před ním stát a nedostat ze sebe kvůli panice ani slůvko. Mohl by se mi vysmát. Být nezdvorný. Odmítavý. Nebo prostě zlý. Přitom už vím, že není nic z toho, vždyť už jsme spolu mluvili. Jenže dnes nemám žádný pádný důvod, oslovit ho, mimo...

U jeho stolku předřepnu, zvednu ubrousek a ustrnu překvapením, když rozeznám klikyháky – to není žádná čmáranice, je to kresba, možná do komiksu, kdybych ubrousek trochu otočila a...

Někdo vedle mě zakašle.

Škubnu sebou, zvednu hlavu – a dívám se přímo do jeho přátelských hnědých očí.

„Ehm...“ vyklouzne mi ne právě výřečně a zamávám mu ubrouskem před nosem. „To... to ti...“

„Upadlo?“ pomůže mi. Cuká mu v koutcích, ale nevysmívá se mi, přesto, že ho můj výstup určitě pobavil.

Může se, prosím, otevřít v podlaze díra a spolknout mě? Právě teď by byl ten nejvhodnější okamžik, ale klidně ráda počkám ještě dvě vteřiny. Nebo tři.

Jenže nic takového se nestane, semknu tedy rty a prudce několikrát přikývnu. „Já... ehm...“

Slova, Hailee. Slova!

Jenže mě žádná nenapadají. Tak tohle je ještě horší, než všechno, co jsem si představovala – a já mám bohatou představivost. Do tváří se mi vevalilo horko, jsem si jistá, že nabíhají do jasně červené.

„Měla bych...“

Bez jakéhokoliv dalšího vysvětlení mu ubrousek hodím do obličeje, otočím se na podpatku a ženu se opačným směrem. Ne zpátky ke svému stolu – jakmile objevím správnou cedulku, mířím na toalety. Potřebuji chvilku, abych se uklidnila. Možná i dvě. Při troše štěstí tam mají okno, kterým se můžu protáhnout a zmizet. Nikdo by se o tom nikdy nedozvěděl, dokonce ani Katie. Tuhle trapnou příhodu si s sebou vezmu do hrobu. V předsínce chodím sem a tam před zrcadlem. Nemusím se do něj podívat, abych zjistila, že budím dojem, jako bych byla na útěku před policií. Rudý rozpálený obličej, hektický výraz. Kde jsem včera vzala tu odvalu, to sebevědomí, když bych se teď, za denního světla, nejraději někde zahrabala? Ne pod postelí nebo v temném koutě, protože mám alergii na prach a strach ze švábů. Ale například třeba pod nadýchanou peřinou, s několika knihami a přípojkou na síť. To by bylo perfektní místo, kde bych se mohla schovat před světem

a kam bych se nejradyji vydala ihned. Jenže momentálně nemám ani postel, ani nadýchanou peřinu. Poslední noc jsem strávila ve svém voze. Jako už tolikrát předtím. Zadní sedačka není právě pohodlná, ale se spacákem a malým polštářkem to vlastně docela ujde. A protože aktuálně musím vyjít s velmi skrovným rozpočtem a jídlo je holt důležitější než spánek, nemám ani jinou volbu.

Najednou se mi tolik zasteskne po bezpečí mé hony, že se na místě zastavím. Stejně jsem nezamýšlela zůstat ve Fairwoodu moc dlouho, takže vlastně mohu věci uspíšit a zmizet odsud. A nejlépe ještě předtím, než se znovu takhle ztrapním. *Fuj*. A to se někteří lidé stále ještě diví, proč je pro mě konverzace s jinými tak obtížná. S *atraktivními* jinými.

Hluboce si povzdechnu a přeci jen se rozhodnu pro variantu, kterou se řídím celé léto: vyždímat z každé situace maximum. To první, co jsem se během svého výletu naučila, je použít každou toaletu, kterou objevím – kdoví, kdy se naskytne další příležitost, takže tím se teď řídím. Nakonec si umyji ruce a němě dodám odvahu mému obrazu v zrcadle. Pořád ještě jsem rozcuchaná, ale méně, než jsem se obávala. I když – bez toho výrazu srny zírající do kuželu světla reflektoru bych se opravdu obešla. To má člověk z toho, že má tmavé oči a sluncem vyšisované vlasy. A pihy na nose. Pokrčím ho, ale ta spousta malých teček nezmizí. Moje dvojče Katie se s tímhle problémem vyrovnávat nemusí. Na rozdíl ode mě zdědila od naší italské babičky tmavě hnědou hřívu a tmavší pleť. Nechápu.

Odvrátila jsem se od zrcadla, naposledy se zhluboka nadechnuji a rychle, než si to stačím rozmyslet, otvírám dveře a vracím se do kavárny. Notýsek a taška leží stále ještě na stejném místě. Páni,

opravdu jsem je tu v panice nechala ležet jen tak bez dozoru? Každý, kdo šel kolem, si je mohl vzít nebo si přečíst text na obrazovce laptopu. *Každý!*

Kolena se mi třesou a neodvažuji se zvednout pohled, zatímco klesám na lavici a sklouzávám do tmavého polstrování. V žádném případě se nepodívám určitým směrem. Nechci ani vědět, jestli tam ještě je, jestli si všiml mého návratu. Nebo jestli ho to vůbec zajímá.

Právě si chci sbalit věci a zaplatit, když zesílí pocit, že mě někdo pozoruje. Celá nesvá ztuhnu a zaměřím pohled na zápisník.

Nedívej se tam! Nedívej se tam! Nedívej se... do háje!

Zvednu hlavu. Ještě tam je. A dívá se směrem ke mně. Rychle oči zase sklopím. Vlastně jsem chtěla odejít, ale přistihuji se, jak zápisník znovu otevírám a dělám, jako bych byla nesmírně zabraná do textu. Ve skutečnosti ale své zápisky vůbec nevnímám. Ani nemůžu, protože v myšlenkách se zabývám jen tím mladíkem. Srdce mi buší a dlaně mám tak vlhké, že je musím otřít o látku šatů. Dnes ráno jsem si oblékla ty vzdušné, se širokými rukávy a holými rameny, protože měl být horký den. A dokonce ani tady v kavárně mi není zima, přes naplno běžící klimatizaci a šaty, které mi sahají jen do poloviny stehen. Když pomínu tyrkysové polokozačky, mám nohy v podstatě holé.

Váhavě vzhlédnu. Tedy zima mi určitě není. Už vůbec ne teď, kdy se naše pohledy opět setkaly a ten jeho mě nechce pustit. Bušení srdce zesílilo a do tváří se mi vrací teplo. Co se to tu děje? Muži jako on se mnou neflirtují. Alespoň ne s tou starou Hailee schovávající se za široké svetry, která by udělala cokoliv, aby nemusela vyjít z domu mezi lidi. Jako studentka jsem se

přítom musela vydat z pokoje do přednáškového sálu častěji, než mi bylo milé.

Poté, co zase chvilku pozoruji zápisník na stole, pohled znovu zvednu. Ještě se sem dívá... A jeho tvář se pomalu rozsvěcí do úsměvu. Ale to ne – neměl by se usmívat, úsměv mu až příliš sluší.

„Můžu ti ještě něco přinést?“

Panebože! Trhnu sebou, když se vedle mě objeví Charlotte a přátelsky si mě měří. Že by žena-Ninja? Zastavím dlaň, která se chtěla impulzivně položit na protestující kladivo v hrudi, a místo toho si odkašlu. Po návratu na místo jsem odsud chtěla zmizet, jak rychle to jen půjde, a teď...?

„Ještě jednu kávu, prosím.“ Slova mi uniknou, než o nich stačím zapřemýšlet. Zatraceně. Měla jsem ji spíš požádat o účet.

„Hned to bude.“ A zase zmizela.

Co jsem to udělala? Teď tu musím zůstat, dokud nevypiji i tu druhou kávu. Přítom už teď ani nejsem schopná klidně sedět. Ještě víc kofeinu je to poslední, co potřebuji. Přesto se s povzdechem odevzdávám svému osudu. Tohle jsem si zavařila sama.

Koutkem oka zaznamenám pohyb.

„Ahoj,“ pozdravil mě s úsměvem mladík od vedlejšího stolu. Příkrást se tiše zezadu je zřejmě jedna ze základních vlastností obyvatel tohoto města, nebo tu mají něco ve vodě... „Můžu?“ Počká na moje přikývnutí a teprve potom si sedne na volnou židli naproti. Jeho pohled spočine na chvilku na mém zápisníku, jenže na rozdíl ode mě, která jsem se předtím s neskrývanou zvědavostí snažila rozluštit jeho kresby na ubrousku, se on nesnaží rozluštit moje poznámky a podívá se mi hned zase přímo do očí. Té jedné Hailee se ulevilo – ten text není určený pro cizí oči, jen pro mě.

Ta druhá Hailee právě skrytě šílí. *Přisedl si ke mně!* Takže je to dobré. Ne, to je úžasné! Jenže... co si s ním teď počnu?

Zatímco mi všechny tyhle myšlenky běží hlavou, mám chuť sebou zatřást a zároveň si nafackovat. Před ním už jsem mluvila s jinými muži. Velkými. Malými. Staršími. Mladými. Atraktivními. Méně atraktivními. V prvním semestru jsem zbožňovala mého profesora, mladého podnikatele, který nadšeně přednášel o podnikové ekonomice. A když jsem mohla pravidelně čelit profesorovi, do kterého jsem byla – být jen na krátkou dobu – totálně zabouchnutá, zvládnu i tohle. Je to koneckonců jen konverzace, no ne? I když ve společenské konverzaci jsem hrozná.

Upřímně – nikdo nepotřebuje small talk. Koho zajímají rozhovory o počasí? Podívejte se z okna a téma je vyčerpáno.

Odkašlu si a přinutím ruce, aby zůstaly klidně ležet. „Díky za včerejší pomoc,“ vyhrknu v naději, že si mě skutečně ještě pamatuje. Kdyby ne, byla by to pro nás oba dost divná situace. „A... ehm... promiň za to předtím. Tedy za ten ubrousek.“

„V pohodě.“ Usmívá se, zároveň se na mě ale dívá pátravě, skoro jako by mě zkoumal. Doteď jsem si myslela, že má hnědé oči, ale mylila jsem se. Jsou zelené. Avšak jakýsi prstenec nebo zlatohnědé slunce obepíná duhovky, a když ty se rozšíří, dominuje v jeho očích hnědá. Svým způsobem je to fascinující. „Dostala ses v pořádku domů?“ *Domů?* Uh. „Já... ano.“

Naštěstí stál můj vůz nedaleko. Ale trvalo ještě dlouho, než se mi podařilo usnout. A nebylo to jen mým prázdným a rámušícím žaludkem.

„Prima.“ Natahuje to slovo do délky, jako kdyby nemohl přijít na to, co by k tomu měl ještě říct.

Skvělé! Teď ten náš small talk ještě oběma znepríjemňuji svými stručnými odpověďmi.

„Ty nejsi odsud, nebo?“ Než stihnu odpovědět, přidá rychle: „Promiň za tu frázi. Já jen, že jsem ve Fairwoodu sice vyrůstal, ale v posledních letech jsem tu jen občas. Starousedlíky znám všechny, ale ty nové ne.“ V tom sdělení rezonuje tázací podtón.

Zakroutím hlavou. „Nebydlím tady. Jen jsem chtěla... někoho navštívit.“

„Přátele? Rodinu?“

Přikývnu. A aby se rozhovor kvůli mně hned zase nezaseknul, rychle dodám: „Jespera Harringtona.“

Zkamení a zkoumá mě najednou tak intenzivně, až se zase začnu neklidně posouvat na lavici. Ale ani on nedokáže být v klidu. Po celou dobu se jeho pravá noha houpe nahoru a dolů. Přitom vůbec nemůže být nervózní. Nebo...?

„Znala jsi Jespera dobře?“ ptá se po chvíli.

Odkáshu si. „Dá se to tak říct.“

Byl můj nejlepší přítel. I když jsme se nikdy nesetkali. Jak si dnes přeji, aby ano. Zním jeho zprávy, jeho oblíbená emoji, četla jsem jeho texty, slyšela jeho hlas a smích. Měla jsem ho ráda. Přesto, že mi víc než jednou vmetl nepříjemnou pravdu do tváře. Co se toho týče, náramně by si rozuměli s Katie. Avšak nedostala jsem šanci svého nejlepšího přítele poznat. Ne osobně.

Pohled mi bezděčně sklouzne na zápisník. Můžu tomu cizímu člověku vyprávět, odkud Jespera znám? Všechno ve mně se vzpouzí proti tomu, sdílet jeho tajemství s někým, o kom nevím, jaký měl k Jesperovi vztah. Na druhé straně nevěřím, že by mu to vadilo. Snažím se potlačit pálení v očích. Proč lidé, kteří jsou

pro mě důležití, prostě jen tak odchází? Bez rozloučení. Stejně rychle, jako mi prolétla hlavou, tu myšlenku zaženu. Protože to není fér. Máma a táta tu ještě jsou, i když mezi námi leží nekonečně zeměpisných i emočních kilometrů. A moje sestra... S povzdechem vzhlednu opět k muži, jehož jméno ani neznám. Jesper by se na mě nezlobil, pokud se podělím o jeho tajemství. Jenže tím prozradím i to své. Nevím, jestli jsem na to připravená.

„V pohodě,“ míní nakonec a opře se zase dozadu. „Nemusíš mi to říkat.“

Znal ten kluk Jespera? Chodili spolu do školy? Nebo byli dokonce přáteli? Fairwood není právě velké město, takže to není vyloučené. Zamyšleně si ho prohlížím. Působí nějak unaveně. Ne, to není ten správný výraz. Nezdá se, že tmavé kruhy pod jinak zářivýma očima vznikly jen nedostatkem spánku. Má svěšená ramena, jeho pohyby vyjadřují enormní vyčerpání a zároveň se zdá být naprosto napjatý. Kolenem stále ještě houpe nahoru a dolů.

„Vlastně jsem ani neměla v úmyslu jet do Fairwoodu.“ Tolik před ním můžu přiznat. Pomalu zavírám zápisník. „Ale pak jsem se náhodou ocitla poblíž a...“ Pokrčím rameny.

Tak nějak jsem počítala s tím, že se k otázce, odkud se s Jesperem známe, vrátí, ale překvapil mě.

Kolem rtů se mu rozehrál nevěřící úsměv. Zaregistruji do líček, který se mu přitom objevil na tváři.

„Kdybych to věděl, byl bych tě včera večer představil ostatním. Nejsi jediná, kdo přijel na jeho narozeniny,“ dodá.

Že nejsem jediná? Asi by mě to nemělo překvapit, ale skoro celý rok jsem si s Jesperem psala a on se jen zřídka zmínil o jiných lidech. O jeho rodičích jsme nemluvili skoro vůbec a už vůbec

nezmínil, že by se scházel s jinými lidmi a něco nimi podnikal. Pokud vůbec někdy mluvil o svých kamarádech, pak jen v minulém čase, jako by za sebou z nějakého důvodu spálil všechny mosty. A možná to tak bylo. Zvláštní – s někým si povídáte o všech jeho přáních, snech a tajemstvích, a přitom o něm víte tak málo. Znáám příběhy, o kterých Jesper psal, ale neznám *jeho* příběh. Jen to, co se mnou sdílel poslední rok. Ale netuším, co se s ním stalo a co způsobilo, že tady dnes s námi nemůže sedět u kávy, jak jsme si to kdysi představovali.

Mladík naproti mně se nadechne, jako by chtěl něco říct, ale než ze sebe stačí dostat jediný tón, přeručí ho hlasitý dětský křik. A vteřinu poté se mu vrhne kolem krku chlapec, kterému může být tak pět šest let, a k našemu stolu přistoupí žena středního věku.

„Ahoj. Je mi líto, že nám to trvalo tak dlouho,“ pozdraví ho a mě obdaří letmým úsměvem. „Vím, že jste s Philem chtěli být už dávno na cestě, ale snídaně byla nekonečná a pak byl ještě u mého strýce v dílně a já mám za chvíli termín u kadeřníka, než budu muset do krámu.“

Všechny ty informace oddrmolí tak rychle, že ji skoro nestačím sledovat. Zato si ale ihned všimnu, že jsou si všichni tři nápadně podobní. Mají stejnou barvu vlasů, jen hnědá u ženy – zřejmě tety nebo matky – spíš přechází do zrzavé. Ale když se usměje, objeví se na její tváři stejný dolíček, jako má můj protějšek.

A jak teď ten malý chlapec poskakuje u stolu nahoru a dolů a tahá za ruku svého bratra – bratrance? „Pojďme, pojďme!“ Trochu si šlape na jazyk, protože mu chybí jeden řezák, ale dělá ho to svým způsobem ještě roztomilejším.

„No dobře. Díky, mami.“ Vstane a políbí ji na tváře. Poklepe mu na rameno a hned se obrátí ke mně.

„Promiň, že jsme vás přerušili, drahá.“

Kroutím hlavou a nemohu jinak, než jí vrátit úsměv. Protože ten její je tak opravdový. Hektický a vystresovaný, ale upřímný. Zamává nám a opustí kavárnu stejně rychle, jako se tu objevila.

„Dělééééj,“ tahá ho chlapec – Phil, jestli jsem správně vyrozuměla – za paži. Za jeho svalovitou paži, čehož si samozřejmě musím všimnout právě teď. Odtrhnu od ní pohled a donutím se podívat se mu do tváře. „V pořádku. Ještě jednou děkuji.“

Usmívá se. „Brzy na shledanou.“ Pak se vrátí ke svému stolu a balí si věci, zatímco tiše hovoří se svým bratrem. Moc toho s sebou nemá: dvě tužky, koptu ubrousků a ruksak, který si hodil přes rameno poté, co vedle svého hrnku položil několik bankovek. Naposledy se podíval mým směrem – a já se s vynaložením všech sil snažím bojovat s tím hloupým zklamáním, které by se mi rádo vkradlo do celého těla.

Protože i přes můj trapný výstup předtím se mi vlastně úžasně ulevilo. Bože, kdyby Katie věděla, že jsem oslovila úplně cizího chlápka. *Žhavého* cizího chlápka. Položila jsem si ruce na obličej a jen stěží potlačuji zavýsknutí. Nejen, že jsem ho oslovila, já s ním i flirtovala. *Flirtovala!* Já! Prsty vyhledávám v tašce mobil, abych o tom Katie pokud možno hned povyprávěla, když tu najednou stojí přede mnou zase on a opírá se docela nenuceně oběma dlaněmi o můj stolek.

V jeho zelenohnědých očích se zableskne jiskra. „Prozradíš mi svoje jméno?“ zaskočil mě.

Rozesměji se: „Hailee. Jmenuji se Hailee.“